

★★★
**DVOJJAZYČNÁ
KNIHA
PRO
POKROČILÉ**

IN THE NAME OF REVENGE

Ve jménu pomsty

**Povídky podle
soudních případů**

Vhodné pro školy i pro samouky
Kontrolní otázky, gramatika, frázová slovesa, cvičení

Alena Kuzmová

MP3

Příběhy namluvené rodilými mluvčími

edika.

Alena Kuzmová

In the Name of Revenge **Ve jménu pomsty**

Dvojjazyčné anglicko-české povídky
zpracované podle skutečných příběhů

Edika
Brno
2013

In the Name of Revenge

Ve jménu pomsty

Alena Kuzmová

Ilustrace: Aleš Čuma

Odborná korektura: Duncan Hendy

Obálka: Martin Sodomka

Odpoředný redaktor: Ondřej Jirásek

Technický redaktor: Jiří Matoušek

CD:

1. mužský hlas: Duncan Hendy

2. mužský hlas: Charles du Parc

CD nahráno a upraveno ve Studiu 22 v Brně, prosinec 2012 – leden 2013.

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN 978-80-266-0170-8

Vydalo nakladatelství Edika v Brně roku 2013 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 16722.

© Albatros Media a. s. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS **MEDIA** a.s.

OBSAH

PŘEDMLUVA KE ČTENÁŘŮM.....	5
INTRODUCTION / ÚVOD.....	6
I MUST GET EVEN WITH YOU / MUSÍM SE TI POMSTÍT	10
YOU'LL KNOW MY LONELINESS / POZNÁŠ MOU SAMOTU	22
FAILED REVENGE / NEPOVEDENÁ POMSTA	34
COMPLICATED RELATIONS / SPLETITÉ VZTAHY	46
I WISH YOUR DEATH / PŘEJI SI TVOU SMRT	56
THE BURDEN OF FATE / BŘÍMĚ OSUDU	66
A JUST SENTENCE / SPRAVEDLIVÝ ORTEL.....	78
MEETING SENIORS / SRAZ MATURANTŮ.....	92
REVENGE WILL SOOTHE MY SORROW / POMSTA UTÍŠÍ MŮJ ŽAL	102
CRUEL SATISFACTION / KRUTÉ ZADOSTIUČINĚNÍ.....	112
PHRASAL VERBS / FRÁZOVÁ SLOVESA	120
ENGLISH IDIOMS / ANGLICKÉ IDIOMY	129
KEY TO EXERCISES / KLÍČ KE CVIČENÍM	132
PRAMENY.....	144

Poděkování

Děkuji svému manželovi JUDr. Ing. Stanislavu Kuzmovi za jeho cenné rady a připomínky, které mi pomohly při psaní některých pasáží.

Předmluva ke čtenářům

Tato kniha povídek vznikla na podkladě soudních případů a je určena středně pokročilým studentům anglického jazyka. Lze ji zařadit mezi knihy zjednodušené četby (*simplified reading*), které jsou vhodným doplňkovým materiálem při studiu angličtiny. Mohou ji používat samouci při individuálním studiu, ale také studenti při skupinové výuce.

Cílem knihy je kromě poutavé četby autentických příběhů poskytnout čtenářům také možnost zopakovat si gramatiku a prohloubit si slovní zásobu o celou řadu zajímavých frází a anglických idiomů. Anglické povídky jsou doplněny zrcadlovým českým překladem, což umožňuje studentům překládat text nejprve z angličtiny do češtiny a potom naopak a svou verzi překladu si hned porovnat s textem v knize. Povídky dále provází kontrolní otázky na porozumění četbě či podněty k samostatnému ústnímu projevu. Za každou povídkou jsou stručně vysvětleny klíčové gramatické jevy, které jsou doplněny vzorovými větami z textu povídky. Vybraná frázová slovesa slouží k jejich snadnějšímu nácvičení a zapamatování. Frázová slovesa i gramatické formy vysvětlené v dané kapitole si mohou studenti procvičit v řadě následujících gramatických cvičení. Řešení ke cvičením jsou uvedena v klíči na konci knihy.

Knihy *In the Name of Revenge* je originální verze a osudy osob, které prožily tyto příběhy, jsou poprvé publikovány v knižní podobě. Přestože povídky nemají právě veselý děj a končí tragicky, jistě zaujmou čtenáře, kteří čtou rádi poutavé příběhy plné emocí, jež zinscenoval sám život.

Příjemnou četbu a práci s knihou vám přeje

Alena Kuzmová

Introduction

Vindictiveness doesn't exactly belong among the good human qualities that we can be proud of. It lurks hidden deep down in each of us waiting for a possible impulse to rise to the surface. Which of us has never had a strong desire to get even with someone?

Perhaps it's just fate itself which treats us so unjustly and ruthlessly and stirs up our thirst to take revenge even on innocent people. We aren't able to soothe the feelings of harm and anger for someone who's done us wrong; our soul is hurt and we are sure that revenge is the only cure for our sorrow. We crave the person to feel the same agony. However, sometimes we lose control of our bad action and we hurt someone much more than we intended. Sometimes we just act on the spur of the moment and we commit something that we regret immediately afterwards. Our thirst for revenge can even be so destructive that along with our victim we destroy ourselves. Frequently we fall into the hole that we've dug out for someone else. We've been spinning a web of revenge for a long time but when everything is over, we don't feel the long-desired relief that we had expected. On the contrary, the feelings of emptiness and infinite misery flood our soul.

These mentioned aspects of revenge are reflected in the following stories. We hope that the unhappy fates of these people will warn those who are just toying with the idea of revenge.

After all, if we've decided to take revenge on somebody, it means that evil has triumphed over good and forgiveness in our hearts. We are wrong to think that we'd be gutless if we didn't get our own back. In fact, forgiveness calls for much bigger bravery and our mental strength. Unlike revenge, forgiveness gives us a chance to find a new and better way to go, no matter how much we've been hurt. Anyway, love and respect for life and our heartfelt forgiveness are the true starting points even in the most severe situations of our life.

Úvod

Pomstychtivost nepatří právě mezi dobré lidské vlastnosti, na které můžeme být pyšní. Číhá skrytá v hloubi duše každého z nás a čeká na vhodný podnět, aby vyplula na povrch. Kdo z nás nikdy nezatoužil někomu se pomstít?

Možná je to jen osud sám, který se k nám chová tak nespravedlivě a kruté a vzbudí naši touhu pomstít se dokonce i nevinným lidem. Nejsme schopni utišit pocity ublížení a hněvu k někomu, kdo nám udělal něco zlého; naše duše je zraněná a jsme přesvědčeni, že pomsta je jediným lékem na naši bolest. Prahne po tom, aby ten člověk pocítil stejné utrpení. Někdy se nám však náš zlý čin vymkne z rukou a ublížíme někomu mnohem víc, než jsme zamýšleli. Občas jednáme pouze impulzivně a dopustíme se něčeho, čeho vzápětí litujeme. Naše touha po pomstě může být dokonce tak destruktivní, že spolu se svou obětí zničíme sami sebe. Mnohdy spadneme do jámy, kterou jsme vykopali pro někoho jiného. Dlouhý čas sprádáme síť pomsty, ale když je po všem, necítíme tu vytouženou úlevu, kterou jsme očekávali. Naopak, naši duši zaplaví pocity prázdnoty a nekonečného neštěstí.

Tyto zmíněné aspekty pomsty se odrážejí v následujících povídkách. Kež nešťastné osudy těchto lidí varují ty, kteří si právě pohrávají s myšlenkou na pomstu.

Vždyť jestliže jsme se rozhodli někomu se pomstít, znamená to, že v našem nitru zvítězilo zlo nad dobrem a odpuštěním. Mýlíme se, když si myslíme, že bychom byli zbabělí, kdybychom se nepomstili. Ve skutečnosti odpuštění vyžaduje mnohem větší statečnost a naši mentální sílu. Na rozdíl od pomsty odpuštění nám dává šanci najít novou a lepší cestu, jakkoli moc nám bylo ublíženo. Každopádně láska a úcta k životu a naše upřímné odpuštění jsou tím pravým východiskem dokonce i v nejtěžších situacích našeho života.

'There's a nasty awakening in store for him,' he smiled spitefully.

I Must Get Even with You

Jim had been fond of drawing designs of various buildings even as early as when he was a pupil at basic school. At the beginning he drew small houses, but gradually he started to invent bigger and more complicated buildings. At grammar school he was already quite clear in his mind about his future career. He wanted to become a first-rate architect and he enthusiastically abandoned himself to this idea. In spirit he visualized that one day he would stand in the lead of the most eminent specialists in this branch. He dreamt of designing buildings for leading companies and winning recognition.

Later at university, right during the early studies, Jim captured his professors with his first student designs. His talent was distinctive and he belonged among the best students of his class. Then one of Jim's colleagues, Paul, started to tread on his heels. Jim knew that Paul was a dangerous rival for him. However, it couldn't ruin his self-assurance. Jim wanted to graduate from university with outstanding results. He wanted to show that he was head and shoulders above the other students.

Unlike Jim, Paul didn't show anybody his superiority. In spite of the fact that his designs were as good as Jim's, he was discreet and humble. Jim came to realize that Paul could become his stiff competitor one day. That's why he decided it would be better to enter into an alliance with him. At the beginning he only passed himself off as Paul's friend, but gradually the boys became real friends. Thinking about their future career they planned to set up their joint studio after finishing their studies. They were both quite confident of their abilities and believed in their success firmly. They were sure there wouldn't be any competitors to endanger their joint target.

In the last year of their studies their university announced a competition for the best project of the departmental library. All students set to work keenly. Each of them desired their project to be the best and imagined their name as the author of the design being connected with his school for ever. Jim and Paul buckled down to their work. They had no doubts that it would be just one of them that would carry off the victor's palm at last. At the very beginning they agreed that they wouldn't show their work to one another until it was quite finished. Each of the designs had to be entirely original and the boys didn't want to influence each other.

The work on this project, however, was gradually changing into a nightmare for Jim. He threw out every idea beforehand for he didn't feel it pretty original. He spent long evenings struggling with his project and at night he woke up with horror that his project would only be average and uninteresting. Annoyed and with increasing anxiety he watched Paul as he was in a good mood and he exuded a lot of energy. 'Paul must have invented something remarkable, something that will make him the winner,' he thought. 'And I still don't have the right idea.' Finally, one evening, when filling his wastepaper basket with another unsuccessful design, Jim hit upon an idea. At that moment the ideal appearance of their student's library flashed through his mind. Jim started to draw feverishly and his desk was little by little covered with new pictures. He fell asleep towards the morning happy and satisfied. He felt self-confident again after a long time. He'd thought out and drawn the best library that their university could get.

Jim slept fast. He didn't hear Paul's knocking at the door later in the morning and he didn't even wake up when Paul entered his room. Paul spotted Jim's drawings almost immediately. He was staring at them for a while as if he were under a spell. Then he took one of the pictures from

Musím se ti pomstít

Jakub rád maloval návrhy různých budov dokonce už jako žák základní školy. Zpočátku kreslil malé domky, ale postupně začal vymýšlet větší a složitější budovy. Jako student gymnázia měl už docela jasno v tom, jaká bude jeho budoucí kariéra. Chtěl se stát vynikajícím architektem a této myšlence se oddal s vášnivým zaujetím. V duchu si představoval, že se jednou postaví do čela předních odborníků v této profesi. Snil o tom, že bude navrhovat budovy pro významné firmy a bude sklízet uznání.

Později na univerzitě, hned na počátku studií, Jakub zaujal profesory svými prvními studentskými návrhy. Jeho talent byl výrazný a patřil mezi nejlepší studenty svého ročníku. Potom jeden z Jakobových kolegů, Pavel, mu začal šlapat na paty. Jakub věděl, že Pavel je pro něj nebezpečným soupeřem. Avšak nemohlo to zničit jeho sebejistotu. Jakub chtěl ukončit univerzitu s vynikajícími výsledky. Chtěl ukázat, že vysoko převyšuje ostatní studenty.

Na rozdíl od Jakuba Pavel nikomu nedával najevo svou převahu. Přestože jeho návrhy byly stejně dobré jako Jakobovy, choval se nenápadně a skromně. Jakub si postupně uvědomoval, že by se Pavel jednou mohl stát jeho ostrým konkurentem. Proto se rozhodl, že bude lepší navázat s ním spojenectví. Na začátku jenom předstíral, že je Pavlův kamarád, ale postupně se chlapci stali opravdovými přáteli. Když přemýšleli o své budoucí kariéře, plánovali, že po ukončení studií založí svůj společný ateliér. Oba si byli zcela vědomi svých schopností a věřili pevně ve svůj úspěch. Byli si jisti, že nebudou mít žádnou konkurenci, která by ohrozila jejich společný cíl.

V posledním ročníku studia jejich univerzita vyhlásila soutěž o nejlepší projekt knihovny katedry. Všichni studenti se pustili s nadšením do práce. Každý z nich toužil, aby jeho projekt byl nejlepší, a představoval si, že jeho jméno jako autora návrhu bude spojeno navždy s jeho školou. Jakub a Pavel se pustili s plným nasazením do práce. Nepochybovali, že to bude právě jeden z nich, kdo si nakonec odnese palmu vítězství. Na samém začátku se dohodli, že jeden druhému neukážou svou práci, dokud nebude úplně dokončená. Každý návrh musel být zcela originální a chlapci se nechtěli navzájem ovlivňovat.

Pro Jakuba se však práce na tomto projektu začala měnit v noční můru. Předem zavrhl každý nápad, neboť se mu nezdál dost originální. Dlouhé večery se mořil nad projektem a v noci se budil hrůzou, že jeho projekt bude jenom průměrný a nezajímavý. Rozmrzelý a se vzrůstající úzkostí pozoroval Pavla, jak je v dobré náladě a že z něj vyzářuje spousta energie. „Pavel určitě vymyslel něco pozoruhodného, něco, co mu přinese vítězství, myslil si. „A já pořád nemám ten správný nápad.“ Konečně jednoho večera, když házel do koše další nepovedený návrh, dostal Jakub nápad. V tu chvíli mu hlavou probleskla ideální podoba jejich studentské knihovny. Jakub začal horečně kreslit a jeho psací stůl se pozvolna pokrýval novými obrázky. Usnul až k ránu šťastný a spokojený. Po dlouhé době se zase cítil sebevědomý. Vymyslel a nakreslil tu nejlepší knihovnu, jakou jejich univerzita mohla dostat.

Jakub spal tvrdě. Neslyšel, když později ráno Pavel zaklepal na dveře, a dokonce se nezbudil, ani když Pavel vstoupil do jeho pokoje. Pavel si všimnul Jakobových kreseb téměř ihned. Chvilí na ně zíral, jakoby byl uhranutý. Potom vzal jeden z obrázků se stolu, aby si ho prohlédl podrobněji.

the desk to have a look at it in more detail. 'I must admit Jim's design towers head and shoulders above everything that I've invented so far,' he thought with bitterness. He swiftly put the picture into his pocket, let Jim sleep and slipped out of his room. On that day Paul didn't go to his classes. Having locked himself in his room, he started working fiercely. He was improving Jim's project till midnight and then kept on working on it through a few following days. 'I'll hand in my work ahead of time,' he determined. 'I must be the first to submit it so that everybody believes that the design is mine. Jim will be the who's cribbed.'

Jim didn't boast about his design to anybody. He handed over his work, trusting that it'd be the best and win. However, the stronger his confidence was, the more terrible his disillusionment was. He was utterly shocked and couldn't believe his ears when his professor was giving him his project back saying: 'I'm afraid, I can't accept your design. The thing is, it's almost identical with a design which was submitted a long time before yours. I'm really sorry but I can't admit your project for the competition. It's been cribbed.' Jim was stunned and quite speechless. He left his professor's office in a daze. He still wasn't able to believe what his professor had just told him. 'How could this have happened?' he asked himself uncomprehendingly. 'It's quite impossible that someone else had the same idea,' he doubted. 'I just can't believe it. I must get to the bottom of it. At first I'll have a word with Paul about it,' he made up his mind. Unhappily, on the next day Jim heard that Paul had been asked abroad by his parents and he wouldn't be back before the announcement of the winning project.

For a few following weeks Jim felt as if he were in a nightmare. Confused ideas were churning around in his head and the unanswered question of 'how this could have happened' tortured him and didn't leave him in peace. Then finally there was the day when the winner of the competition was announced and Jim's feelings of uncertainty and suspense gave place to terrible disappointment. The result was shattering. The author of the winning project, which looked almost the same as Jim's, was Paul. 'So it was he who robbed me,' Jim got the message finally. 'He robbed me of my work and the victory. He trampled on my confidence in him,' he thought with bitterness and anger. Jim felt he urgently needed to rinse down all his anger and pain. On the way from school he camped out in a pub and got drunk. Then he determined to go round to Paul. 'I know what I'll tell him,' it pulsed in his head. 'I'll tell everybody that he was the thief. I'm sure there will be somebody who'll believe me.' However, Paul didn't even let Jim in. "I have nothing to talk to you about," he replied after Jim had snapped at him in the doorway. "After the graduation we'll leave this town anyway and most probably we'll never meet again. The joint venture was only one of our boyish ideas. Now both of us must find our feet."

And sure enough, no sooner had Paul put his degree certificate into his pocket than he left for the airport and flew abroad again. His parents had offered him to live with them in their house and to start his career comfortably. As the best student he was received with the open arms of the world of architecture.

Jim stayed living in Prague. As a beginner he fought his way through for some time but soon one of his more experienced colleagues noticed his abilities and invited him to their team. Sadly, the feeling of a glaring injustice had settled into a corner of Jim's mind and it didn't fade even a few years after his graduation. Deep down he kept on carrying the seed of hatred for Paul, who'd betrayed and robbed him.

„Musím přiznat, že Jakubův návrh daleko strčí do kapsy všechno, co jsem dosud vymyslel, pomyslel si s hořkostí. Pohotově dal obrázek do kapsy, nechal Jakuba spát a vytratil se z jeho pokoje. Toho dne Pavel nešel na přednášky. Když se zamknul ve svém pokoji, začal urputně pracovat. Vylepšoval Jakubův projekt až do půlnoci a potom pokračoval v práci na něm bez přestávky během několika příštích dnů. „Odevzdám svou práci před termínem,“ rozhodl se. „Musím ji odevzdat jako první, aby každý věřil, že návrh je můj. Jakub bude ten, kdo opisoval.“

Jakub se nikomu svým návrhem nepochlubil. Odevzdal svou práci a věřil, že bude nejlepší a zvítězí. Čím silnější však byla jeho víra, tím hroznější bylo jeho vystřízlivění. Byl naprosto v šoku a nemohl uvěřit svým uším, když mu profesor vrátil jeho projekt se slovy: „Bohužel, nemohu váš návrh přijmout. Jde o to, že je téměř shodný s návrhem, který byl předložen dávno před vaším. Je mi opravdu líto, ale nemohu uznat váš projekt do soutěže. Je opsaný.“ Jakub byl jako opařený a neschopen říct slovo. Odešel z profesurovy pracovny jako v mrákotách. Pořád ještě nebyl schopen uvěřit tomu, co mu jeho profesor právě řekl. „Jak se to mohlo jenom stát?“ ptal se sám sebe nechápavě. „Je zcela nemožné, že někdo jiný měl stejný nápad,“ pochyboval. „Tomu prostě nemůžu uvěřit. Musím tomu přijít na kloub. Nejdřív si o tom promluví s Pavlem,“ rozhodl se. Bohužel příštího dne se Jakub dověděl, že Pavel byl pozván svými rodiči do ciziny a nevrátí se před vyhlášením vítězného projektu.

Během několika následujících týdnů se Jakub cítil jako ve zlém snu. Hlavou se mu honily zmatečné myšlenky a nezodpovězená otázka „jak se to mohlo stát“ ho mučila a nedopřávala mu klid. Pak konečně přišel den, kdy byl vyhlášen vítěz soutěže, a Jakubovy pocity nejistoty a napětí vystřídal hrozný zklamání. Výsledek byl zdrcující. Autorem vítězného projektu, který vypadal téměř stejně jako Jakubův, byl Pavel. „Takže to byl on, kdo mě okradl,“ konečně došlo Jakubovi. „On mě okradl o mou práci a vítězství. Pošlapal mou důvěru k němu,“ pomyslel si s hořkostí a zlostí. Jakub cítil, že nutně potřebuje spláchnout svou zlost a bolest. Cestou ze školy zapadnul do hospody a opil se. Pak se odhodlal zajít za Pavlem. „Vím, co mu povím,“ bušilo mu v hlavě. „Řeknu každému, že je zloděj. Jsem si jistý, že se najde někdo, kdo mi uvěří.“ Ale Pavel mu ani nedovolil vstoupit. „Nemám si s tebou o čem povídat,“ odpověděl, když se na něho Jakub obořil ve dveřích. „Po promoci stejně odejdeme z města a nejspíš se už nikdy nesetkáme. Ta společná firma byl jen jeden z našich klukovských nápadů. Teď se oba musíme postavit na vlastní nohy.“

A opravdu, sotvaže Pavel strčil svůj diplom do kapsy, odjel na letiště a znovu odletěl do ciziny. Jeho rodiče mu nabídli, aby s nimi bydlel v jejich domě a začal pohodlně svou kariéru. Jako nejlepšímu studentovi mu svět architektury otevíral svou náruč.

Jakub zůstal v Praze. Jako nováček si nějaký čas probíjel svou cestu, ale brzy si jeden z jeho zkušenějších kolegů všiml jeho talentu a přizval ho ke společné práci. Bohužel, pocit do nebe volající křivdy se usadil v skrytu Jakubovy duše a nezmizel ani několik roků po jeho promoci. Někde hluboko stále nosil zárodek nenávisti k Pavlovi, který ho zradil a okradl.

Then one day, years later, a chance threw Paul and Jim together. At that time they were both successful specialists in their profession. Paul looked as if nothing bad had happened between them. He even invited Jim for a drink. Jim said yes to his invitation but when they were sitting together over their glasses of wine, the old seed of hatred in his heart started to burgeon again.

One bottle soon followed another and when they left the night club at last, they were both soundly drunk. "You are really my best friend," Paul told Jim embracing him and partly leaning against him when reeling drunkenly down the road. "Hope our old argument has been set aside. Now we can be good friends again, as good as when we were young. How does it strike you?" Paul asked Jim. "Quite so!" answered Jim. "Everything bad has blown over," he assured Paul but deep down he felt how false his words sounded. Maybe Paul himself believed them. Jim, however, knew clearly that Paul would never be his friend any more. It suddenly struck him: 'Now it is the best moment for me to take my revenge.'

Paul had drunk much more than Jim. He could hardly walk. Jim pulled him away to a secluded place behind a few dustbins in a dark street. Paul was slowly falling asleep and every now and then only mumbled something indistinctly and laughed drunkenly. Contemplating revenge, Jim suddenly sobered up. When Paul had slid down to the ground and started snoring, Jim took off his woollen coat and cashmere sweater and only in his shirtsleeves he put him onto the frozen snow. Paul turned over on his back and continued sleeping. Then Jim threw Paul's things, including his bulging wallet, into a dustbin and started leaving. He only glanced back one last time. The dark sky was ablaze with millions of stars. 'This night's going to be frosty,' he said to himself contentedly. In the last few days the temperature had dropped low below freezing point. 'Now he's going to pay me dearly for the old injustice,' he thought with a pleasant feeling of satisfaction. 'Finally our old scores will be settled; I reckon at least in part,' he tried to realize whether that punishment was adequate for Paul.

Jim was walking away down the dark street, warming up his numbed hands in the pockets of his winter coat. 'There's a nasty awakening in store for him,' he smiled spitefully. He was quite content with himself. At that moment, however, he didn't have the faintest idea that Paul wouldn't experience any other morning any more.

Pak jednoho dne po letech náhoda svedla Pavla a Jakuba zase dohromady. Tou dobou už byli oba úspěšnými odborníky ve své profesi. Pavel se tvářil, jakoby se mezi nimi nestalo nic zlého. Do konce pozval Jakuba na skleničku. Jakub přijal jeho pozvání, ale když seděli spolu u sklenky vína, staré semínko nenávisti v nitru jeho duše začalo zase pučet.

Jedna láhev brzy vystřídala druhou, a když konečně opustili noční klub, byli oba notně opilí. „Ty jsi opravdu můj nejlepší kamarád,“ řekl Pavel Jakobovi, když ho objímal a částečně se o něho opíral při své vrávoravé chůzi ulicí. „Doufám, že náš dřívější spor je pochovaný. Teď můžeme být zase dobří kamarádi, jako když jsme byli mladí. Co ty na to?“ otázal se Pavel Jakuba. „Jasně,“ odpověděl Jakub. „Všechno zlé už pominulo,“ ujišťoval Pavla, ale v hloubi duše cítil, jak falešně znějí jeho slova. Pavel jim možná i věřil. Avšak Jakub věděl jasně, že Pavel už nikdy jeho kamarád nebude. Náhle ho napadlo: „Teď je ten nejlepší okamžik, abych se pomstil.“

Pavel toho vypil mnohem víc než Jakub. Skoro nemohl jít. Jakub ho odvedl na osamělé místo za několika popelnicemi v jedné temné ulici. Pavel už pomalu usínal a občas jen něco nesrozumitelně zamumlal a opilecky se zasmál. Se svou myšlenkou na pomstu Jakub náhle vystřízlivěl. Když se Pavel sesunul k zemi a začal chrápat, Jakub mu sundal vlněný kabát a kašmírový svetr a jenom v košili ho položil na zamrzlý sníh. Pavel se otočil na záda a spal dál. Potom Jakub hodil Pavlovy věci včetně jeho nadité peněženky do popelnice a pomalu odcházel. Jenom se ještě jednou naposledy ohlédl. Temné nebe zářilo milióny hvězd. „Tato noc bude mrazivá,“ řekl si pro sebe spokojeně. V posledních několika dnech teplota klesla nízkou pod bod mrazu. „Teď mi draze zaplatí za starou křivdu,“ pomyslel si s příjemným pocitem zadostičinění. „Konečně budou naše staré účty vyrovnané; myslím, že alespoň částečně,“ snažil se ujasnit si, zdali je tento trest pro Pavla dostačující.

Jakub odcházel tmavou ulicí a zahřívával si prokřehlé ruce v kapsách svého zimníku. „Čeká ho nepříjemné probuzení,“ usmál se škodolibě. Byl se sebou zcela spokojený. V tu chvíli ale neměl nejmenší tušení, že Pavel se už žádného dalšího rána nedočká.

Points for understanding:

1. When did Jim firmly decide to become an architect?
2. What was the reason for Jim wanting to make friends with Paul?
3. They had no doubts that it would be just one of them who would carry off the victor's palm at last.
What did the victory that the boys were struggling for concern?
4. Why did the work on the project change into a nightmare for Jim?
5. 'I must admit Jim's design towers head and shoulders above everything that I've invented so far.'
What did Paul actually feel contemplating like that?
6. Why did Paul have to hand in his project ahead of time?
7. 'I must get to the bottom of it.'
 - a) What did Jim actually need to find out?
 - b) When did this idea occur to him?
8. 'He trampled on my confidence in him.'
 - a) Who was 'he'?
 - b) When did this thought cross Jim's mind?
9. 'Now it is the best moment for me to take my revenge.'
When and on what occasion did this idea strike Jim?
10. How did Jim carry out his revenge?
11. 'There's a nasty awakening in store for him.'
What did Jim mean by 'a nasty awakening'?

Grammar:

According to the principles of **the sequence of tenses** the present simple changes to the **past simple**, future **will** changes to **would** and the **present perfect** and the **past simple** change to the **past perfect**.

Podle pravidel **časové souslednosti** se mění **přítomný čas prostý** na **minulý čas prostý**, budoucí čas **will** se mění na **would** a **předpřítomný čas** a **minulý čas prostý** se mění na **předminulý čas**.

Look at these examples:

In spirit he visualized that one day he **would** stand in the lead of the most eminent specialists in this branch.

Jim knew that Paul **was** a dangerous rival for him.

Unhappily, on the next day Jim heard that Paul **had been asked** abroad by his parents and he **wouldn't be** back before the announcement of the winning project.

Jim felt he urgently **needed** to rinse down all his anger and pain.

Modals with the past infinitives

I could have asked = I had the opportunity to ask but I didn't.

I might have asked = I had the possibility to ask but I didn't.

I should have asked = It was my duty to ask or it would have been better if I had asked but I didn't. Now I'm sorry about that.

he must have asked = I'm certain about his asking or can't imagine an alternative.

he can't have asked = I'm certain about his not asking.

he needn't have asked = It wasn't necessary to ask but he did.

Modální slovesa s minulými infinitivy

I could have asked = Měl jsem příležitost zeptat se, ale nezeptal jsem se. (Mohl jsem se zeptat.)

I might have asked = Měl jsem možnost zeptat se, ale nezeptal jsem se. (Mohl jsem se zeptat.)

I should have asked = Bylo mou povinností zeptat se nebo bylo by bývalo lepší, kdybych se zeptal, ale nezeptal jsem se. Teď toho lituji. (Měl jsem se zeptat.)

he must have asked = Jsem si jistý, že se zeptal. Určitě se zeptal. (neumím si představit jinou možnost)

he can't have asked = Jsem si jistý, že se nezeptal. Určitě se nezeptal.

he needn't have asked = Nebylo nutné ptát se, ale on se zeptal. (Nemusel se ptát).

Look at these examples:

'Paul **must have invented** something remarkable, something that will make him the winner,' he thought.

'How **could** this **have happened**?' he asked himself uncomprehendingly.

We use **present participles** to express two things that happen at the same time or when one action happens during another action.

Přítomné přechodníky používáme k vyjádření dvou činností, které se dějí současně, nebo když se jeden děj odehrává během dalšího děje.

Look at these examples:

Thinking about their future career they planned to set up their joint studio after finishing their studies.

He spent long evenings **struggling** with his project and at night he woke up with horror that his project would only be average and uninteresting.

Finally, one evening, when **filling** his wastepaper basket with another unsuccessful design, Jim hit upon an idea.

He handed over his work, **trusting** that it'd be the best and win.

"You are really my best friend," Paul told Jim **embracing** him and partly **leaning** against him when **reeling** drunkenly down the road.

Contemplating revenge, Jim suddenly sobered up.

Jim was walking away down the dark street, **warming up** his numbed hands in the pockets of his winter coat.

Remember these **phrasal verbs** from the story:

blow over pomínout

boast about sth chlubit se čím

buckle down to sth pustit se do čeho
(s plným nasazením)

give place to sth vystřídat co, ustoupit

glance back rychle se ohlédnout

go round to sb zajít za kým

hand in odevzdat

hand over předat

have a word with sb promluvit si s kým

keep on doing sth pokračovat v čem

let sb in vpustit dál, otevřít komu

make up one's mind rozhodnout se

pass oneself off as vydávat se za

pull away odtáhnout, odvléci

rinse down spláchnout, zapít

rob sb of sth okrást koho o co

set aside zapomenout, zbavit se

set to pustit se do

set up založit, zřídit

slide down sesunout se

slip out vytratit se

sober up vystřízlivět

take off svléci

think about přemýšlet o

think out vymyslet

throw out zahodit

throw together svést dohromady

trample on sth pošlapat co

turn over obrátit se

Exercises:

1.1 Rephrase these sentences in direct speech.

Example: Jim told me he would call me after work.

Jim told me: "I'll call you after work."

1. Sue announced to us she was leaving for Thailand in March.
2. She told him if he deceived her once again, she would walk out on him.
3. Paul asked his brother to lend him his bicycle.
4. Jack explained he had lived in the village with his grandparents.

5. Mrs. Blake told her guests she had made dinner.
6. Jane told me she was happy in her new flat.
7. Mr. Smith reported he was going to change his job.
8. Mrs. White ordered her children not to disturb her. She said she was just watching a film on TV.

1.2 Complete the sentences. Use could (might, should, must, can't, needn't) do, have done or have been doing. Instead of do/done/doing fill in suitable verbs.

1. A: My first client is coming after 10 o'clock tomorrow.
B: It's great. You so early tomorrow morning.
2. A: When I came in my office this morning, there were red roses on my desk.
B: It's interesting. Who them?
3. A: I met George in a night club last night.
B: Did you? Did he tell you how his wife was?
A: No, he didn't. I him but I didn't.
4. A: Have you seen Tom this morning?
B: Yes, I have. I must say, he really looks overworked.
A: He all night again.
5. A: Look! The flower is wilted.
B: Oh, you're right. I it more often.
6. A: I wonder why Dave didn't come to our party yesterday.
B: He the invitation. I'm sure that if he'd got it, he would certainly have come.
7. A: I think that Paul isn't at home at the moment.
B: He in. I can hear him singing in the bathroom.
8. A: Hope my aunt Eve will come to our wedding. I sent her a letter of invitation yesterday.
B: You it. I'd already invited her over the phone.

1.3 Join a sentence from Box A with one from Box B to make one sentence. Use an -ing clause.

A	B
1. The old lady went upstairs.	He was strolling in the square.
2. Sue found her lost ring.	I was eating carp.
3. Rob saw his former colleague.	He was writing a report.
4. Ann was in tears.	She was Hoovering her room.

5. The old man slipped.	He was washing up the dishes after his birthday party.
6. I swallowed a fish bone.	She was watching a sad film.
7. My husband was sitting at his desk.	He was getting off a train.
8. Jack broke two glasses.	She was breathing heavily.
1. The old lady went upstairs, breathing heavily.	
2.	
3.	
4.	
5.	
6.	
7.	
8.	

1.4 Complete the sentences with the correct phrasal verbs. Make sure the verbs are in the correct tense.

- Jane is always about her children. She thinks they're the cleverest and nicest children in our neighbourhood. I don't like her visits.
- I'm sure her grief will over soon.
- Yesterday afternoon I down to writing my report.
- I'd been working on it for half an hour when an insurance agent rang the bell. I him in and he on talking for hours.
- When the agent had left my flat at last, I was angry. I realized that he'd me of plenty of my time.
- I knew I wouldn't be able to finish and in the report on time.
- At first I down my anger with a glass of brandy.
- After I'daside my anger, I decided to with my boss over the phone.
- I told him I'dmy mind to stay working at home on the following day to be able to complete the report.
- My boss agreed and I to my work again.

"Helen, open the door, please," he shouted and pounded on the door. Helen, however, didn't respond to his crying.

You'll Know My Loneliness

Helen's parents passed away in a tragic car accident a few years ago. She had always considered her parents to be an example of a perfect couple. They fell in love with each other when they were still students and later neither of them wanted any other partner any more. She also desired to experience such a genuine relationship in her life.

Helen worked as a shop assistant in a bookshop, which was situated in the square in the centre of a small town. There were only two bookshops in the town and Helen wasn't hard up for customers. They often stopped there when strolling around the square and some of them visited her shop regularly. It couldn't escape her attention that a young man at the age of about twenty was a frequent visitor to her shop. He was always dressed in black leather and wore loud jewellery. He usually bought a cheap book and tried to capture Helen with his little jokes. One day after work he walked her home and from that time he waited for her several times a week. During their long walks they talked about books, politics and about life. Helen was surprised with his opinions, which were in tune with hers in many ways. Although he looked rather like a member of a harsh gang, Helen was sure he was a rough diamond. She believed that he had the fragile soul of an intellectual and his appearance was only a pose with which he wanted to differ from other people. Helen felt wonderful with George. She loved him and she trusted firmly that he loved her too.

They'd already been going out together for a couple of weeks when one day George came up with the idea that he'd like to introduce Helen to his friends. That evening a meeting of motorcyclists was held in a camp outside the town. "Come with me, please," begged George seeing that Helen wasn't enthusiastic about his invitation. She had an uneasy feeling that George's friends would be quite different from him. In the end she agreed though as she didn't want to disappoint him. "OK, I'll go," she said. "But promise me you'll take me home if I don't like it there." "But of course! You can rely on me," George reassured Helen and she got on his motorbike with him.

The fun around the campfire was already in full swing when they arrived. George introduced Helen to his friends but it was soon clear that she didn't fit in. The night came up fast. Helen was sitting alone by the fire. She was annoyed and quite uninterested in talking to anybody and only once in a while she took a peek at George as he was changing for the worse in the community of his gang. Then the young men, well braced with drink, started sniping at Helen. They poked fun at her and offended her. George tried to keep them under control, but he was no match for them. At one point Helen was already fed up with it. "Take me home, please," she entreated George. But he didn't feel like leaving. "I don't want to leave yet," he answered. "You can go if you like, but alone. I'm going to stay with them for a while yet," he said firmly. Helen felt betrayed and she was very upset. She started leaving but suddenly one of the boys blocked her way. "Where're you going? The true fun hasn't begun yet," he said hauntingly and grasped her shoulder. Helen lost her temper and socked him one. It made the rest of the gang see red. They lunged at Helen and knocked her to the ground. "You feel like fighting, do you? Well, as you like, it" said another rogue and pressed her roughly against the ground. Then another guy slipped off her jeans. A frightened Helen realized what would come next. She started shouting to George: "George, help me! Don't you see what they are doing to me? Surely you aren't going to let them do me wrong!" she cried desperately. But George was only standing aside watching the nasty scene. At that moment he wasn't able to make up his mind whether to help his girlfriend or rather take sides with his friends.

Poznáš mou samotu

Helena ztratila rodiče při jedné tragické automobilové nehodě před několika lety. Její rodiče pro ni byli vždy vzorem dokonalého vztahu mezi mužem a ženou. Zamílovali se do sebe ještě jako studenti a později už ani jeden z nich nechtěl jiného partnera. Ona také toužila zažít ve svém životě takový ryzí vztah.

Helena pracovala jako prodavačka v jednom knihkupectví, které se nacházelo na náměstí uprostřed malého města. Ve městě byla jenom dvě knihkupectví a Helena neměla nouzi o zákazníky. Často se tam zastavovali při procházkách kolem náměstí a někteří navštěvovali její obchod pravidelně. Její pozornosti nemohlo uniknout, že jeden mladík, asi dvacetiletý, je častým návštěvníkem jejího obchodu. Byl vždy oblečený v černé kůži a nosil nápadnou bižuterii. Obvykle si koupil nějakou levnou knihu a snažil se na Helenu zapůsobit svými vtípky. Jednoho dne po práci ji doprovodil domů a od té doby na ni čekával několikrát týdně. Během svých dlouhých procházek si povídali o knihách, politice a o životě. Helenu překvapovaly jeho názory, které se v mnoha směrech shodovaly s jejími. Třebaže vypadal spíš jako člen drsného gangu, Helena si byla jistá, že pod drsnou slupkou má dobré jádro. Věřila, že má křehkou duši intelektuála a jeho zevnějšek je jenom póza, kterou se chce lišit od jiných lidí. Heleně bylo s Jirkou báječně. Milovala ho a pevně věřila, že on ji také miluje.

Chodili spolu už pár týdnů, když jednou Jirku napadlo, že by rád představil Helenu svým kamarádům. Toho večera se v jednom kempu za městem konalo setkání motorkářů. „Pojeď se mnou, prosím,“ žadonil Jirka, když viděl, že Helena není jeho pozváním nijak nadšená. Měla neblahé tušení, že Jirkovi kamarádi budou zcela jiní než on. Nakonec ale souhlasila, protože ho nechtěla zklamat. „Dobře, pojeď,“ řekla. „Ale slib mi, že mě odvezeš domů, když se mi tam nebude líbit.“ „No jasně! Můžeš se na mě spolehnout,“ Jirka uklidňoval Helenu a ona s ním nasedla na motorku.

Zábava kolem táborového ohně už byla v plném proudu, když dorazili. Jirka představil Helenu svým kamarádům, ale brzy bylo jasné, že ona tam nezapadá. Rychle se přiblížila noc. Helena seděla sama u ohně. Byla otrávená a zcela bez zájmu s kýmkoli si povídat a jenom občas se pokradmu podívala na Jirku, jak se měnil k horšímu ve společnosti své party. Pak se mladíci notně posilnění alkoholem začali do Heleny strefovat. Utahovali si z ní a uráželi ji. Jirka se snažil je krotit, ale nestačil na ně. V jednu chvíli už toho měla Helena dost. „Odvez mě domů, prosím,“ úpěnlivě prosila Jirku. Ale jemu se nechtělo odejít. „Já ještě nechci odjet,“ odpověděl. „Můžeš jít, jestli chceš, ale sama. Já s nimi ještě chvíli zůstanu,“ řekl rozhodně. Helena se cítila zrazená a byla velmi rozhněvaná. Pomalu odcházela, ale náhle jí jeden z chlapců zastoupil cestu. „Kam jdeš? Opravdová zábava ještě nezačala,“ řekl vtíravě a chytil ji za rameno. Helena se neovládla a vytála mu políček. To silně podráždilo zbytek party. Vrhli se na Helenu a srazili ji k zemi. „Máš chuť se prát, že? Dobrá, jak chceš,“ řekl další ničema a hrubě ji tisknul k zemi. Pak jí další kluk stáhl džíny. Vyděšená Helena si uvědomila, co bude následovat. Začala křičet na Jirku: „Jirko, pomoz mi! Copak nevidíš, co mi dělají? Přece jim nedovolíš, aby mi ublížili!“ volala zoufale. Ale Jirka jenom stál stranou a díval se na to nechutné divadlo. V tu chvíli se nedokázal rozhodnout, zda pomoci své dívce, nebo se raději postavit na stranu svých kamarádů.

When everything was over, all the gang got on their motorbikes and left. Only George stayed with Helen. She was lying on the ground hurt and humiliated and was crying silently. All her body was painful. Her sole hurt her even more though. She had never felt so denigrated and so helpless. Moreover, her dream about her life's love and belonging to her one and only man had just shattered into tiny pieces. George tried to comfort her. "There there! Don't cry, Helen. You'll see that everything will be OK," he said soothingly but she didn't say a word to him any more.

On the following day two of the tough guys from the gang called George. They'd come down to earth again and become scared that their violent act could have dire consequences for them. "How's your girlfriend?" asked one of them. "I know we may have overdone it. Sorry!" George could hear in the phone. "Have you spoken to her today?" asked the other one. "Not yet. She's not likely to speak with me," explained George. "Hope she's not going to call the police," the violator tried to make sure. "You should find out her intentions. If you are a good pal, you'll see to it that she won't rub it in," he said. "I'll try to come to an agreement with her," promised George. All this unhappy incident started to press on his mind. He didn't like his role of a link given him by the gang either. However, after a while he determined to call Helen anyway. "Helen, I need to talk to you very urgently. It's really necessary," he entreated. At first she hesitated for a moment. Then all of a sudden she suggested: "OK, we'll talk it over on Saturday evening. I'll take you in my car to an old mill a few kilometres beyond the town. I'll pick you up at six o'clock," she said. "All right then, I'll be expecting you," said George and sighed with relief that Helen had spoken to him again. He didn't even ask her why she'd chosen such a strange place for their talk.

Helen had inherited the mill from her parents. This historical building was meant as a holiday house after its renovation. Helen hardly ever went there after her parents had died. This place reminded her of them too much. Actually, none of Helen's friends knew she owned such an ancient monument. When George got out of the car and saw the lonely mill, he was struck dumb. That building was wonderful but at the same time it looked gloomy and ominous. At least, it affected him like this at dusk. George was glad that he could be with Helen alone again. In spirit he repeated the words he was going to tell her. 'It'll almost be impossible or no less than difficult to justify my friends' behaviour,' he thought. 'I'll stop meeting them once and for all,' he decided. 'It's quite impossible to forgive them for doing to her such a terrible thing. I wouldn't like to get them in prison though. Perhaps she'll come round,' he meditated.

Helen unlocked a heavy ancient entrance door and they walked into a large room. At that moment history wafted around them. Helen switched on a kerosene lamp for electricity wasn't installed in the house. She did everything in silence and still didn't say a word to George. 'She'll be much harder to get around than I thought,' it struck George. But then finally Helen started talking. "Look here, I don't want to talk about what happened. Now we'll have some good wine together and we'll forget about everything," she suggested and her words carried conviction. George was delighted. "You're really great, Helen. I love you," he said. "Well, let's go and fetch a bottle of wine from the cellar. There're such high stairs there. I'll light the way for you," she said. George was the first to go down the stairs. Downstairs he pushed away a solid latch on a heavy oak door. He opened the door and looked into a dark space without windows, which couldn't even be called a room. There were small springs of water flowing down the walls, which were carved into the rock. The cellar stank and there was a cold draught in there. "Wine is placed at the back. Go and bring one bottle," Helen asked George. No sooner had he taken a few steps into the dark space than Helen slammed the door behind him and pulled the latch down. 'The kerosene lamp will

Když bylo po všem, celá parta nasedla na motorky a odjela. Jenom Jirka zůstal s Helenou. Ležela na zemi zraněná a ponížena a tiše plakala. Bolelo ji celé tělo. Její duše ji ale bolela ještě víc. Ještě nikdy se necítila tak pošpiněná a bezmocná. Navíc její sen o celoživotní lásce a odevzdání se jednomu jedinému muži se právě roztříštil na malé kousky. Jirka se snažil ji utěšit. „No tak! Neplakej, Heleno. Uvidíš, že všechno bude fajn,“ řekl konejšivě, ale ona už na něho nepromluvila.

Na druhý den zatelefonovali Jirkovi dva ostří hoši z gangu. Vystřízlivěli a dostali strach, že jejich násilný čin by pro ně mohl mít neblahé následky. „Jak se má tvá přítelkyně?“ zeptal se jeden z nich. „Vím, asi jsme to přehnali. Promiň!“ Jirka slyšel v telefonu. „Už jsi s ní dneska mluvil?“ zeptal se ten druhý. „Ještě ne. Ona se mnou asi nebude mluvit,“ vysvětloval Jirka. „Doufám, že nebude volat policii,“ snažil se ujistit násilník. „Měl bys zjistit, jaký má úmysly. Jestli jseš dobrý kámoš, postaráš se o to, že to nebude rozmazávat,“ řekl. „Pokusím se s ní nějak domluvit,“ slíbil Jirka. Celá ta nešťastná příhoda na něho začala nepříjemně doléhat. Taky se mu nelíbila jeho role prostředníka, kterou mu udělila jeho parta. Za chvíli se však přece jen odhodlal Heleně zavolat. „Heleno, potřebuju s tebou naléhavě mluvit. Je to opravdu nutný,“ žádal úpěnlivě. Nejprve chvíli váhala. Pak náhle navrhla: „Dobře, promluvíme si o tom v sobotu večer. Vezmu tě svým autem do jednoho starého mlýna pár kilometrů za město. Vyzvednu tě v šest hodin,“ řekla. „Dobře teda, budu tě čekat,“ řekl Jirka a oddechl si úlevou, že s ním Helena zase mluví. Ani se jí nezeptal, proč vybrala pro jejich rozhovor takové zvláštní místo.

Helena zdědila ten mlýn po svých rodičích. Historická budova měla po přestavbě sloužit jako rekreační chata. Helena tam po smrti svých rodičů skoro nejezdila. Toto místo jí je příliš připomínalo. Vlastně nikdo z Heleniných přátel nevěděl, že vlastní takový historický objekt. Když Jirka vystoupil z auta a uviděl osamělý mlýn, oněměl úžasem. Ta budova byla nádherná, ale zároveň vypadala ponuře a zlověstně. Alespoň na něho takhle působila za soumraku. Jirka byl rád, že může být s Helenou zase sám. V duchu si přeříkával slova, která jí chtěl říct. „Bude to skoro nemožný, nebo přinejmenším obtížný omluvit chování mých kamarádů,“ pomyslel si. „Přestanu se s nimi jednou provždy stýkat,“ rozhodl se. „Nelze jim odpustit, že jí udělali takovou hroznou věc. Nechtěl bych je ale dostat do vězení. Snad si dá říct,“ uvažoval.

Helena odemkla těžké starodávné vstupní dveře a vstoupili do velké místnosti. V tu chvíli je ovanula historie. Helena rozsvítila petrolejovou lampu, protože v domě nebyla zavedená elektrina. Všechno dělala mlčky a stále ještě na Jirku nepromluvila. „Bude to s ní mnohem těžší, než jsem myslel,“ blesklo hlavou Jirkovi. Ale pak konečně Helena promluvila. „Podívej, nechci mluvit o tom, co se stalo. Teď si dáme spolu trochu dobrého vína a na všechno zapomeneme,“ navrhla a její slova zněla přesvědčivě. Jirka byl nadšený. „Jsi opravdu báječná, Heleno. Miluju tě,“ řekl. „Dobře, pojďme teď do sklepa pro láhev vína. Jsou tam takové vysoké schody. Posvítím ti na cestu,“ řekla. Jirka šel dolů po schodech jako první. Dole odsunul bytelnou petlici na těžkých dubových dveřích. Otevřel dveře a podíval se do tmavého prostoru bez oken, který se ani nedal nazvat místností. Malé praménky vody stékaly po stěnách, které byly vytesány do skály. Sklepení páchlo a táhl z něj chlad. „Vino je uložené vzadu. Přines jednu láhev,“ požádala Helena Jirku. Sotvaže udělal pár kroků do tmavého prostoru, Helena za ním zabouchla dveře a zatáhla petlici. „Petrolejka bude svítit ještě několik minut. Potom zůstane v hluboké tmě,“ řekla si pro sebe v duchu a snažila se představit si jeho pocity.

burn for a few minutes yet. After that he'll stay in thick darkness,' she said to herself in spirit trying to imagine his feelings.

At first George thought that the door had been shut because of the draught. "Helen, open the door, please," he shouted and pounded on the door. Helen, however, didn't respond to his crying. George found out that the door was secured and it wasn't possible to open it from inside. He was seized by panic. "Here, that's enough! It's not very funny, Helen. Open the door, please," he begged. Helen was standing outside the door only for a short while so that she could relish his desperation. Then she climbed up the wet stairs and shut another solid door behind her. That way she isolated the entire sounds from the cellar from the dwelling space. 'Now he's begging me for help, but in vain. Just like me when I was being ravished by his friends,' Helen thought with a feeling of just revenge. In the end she moved an old heavy cupboard to the staircase door. She was satisfied. 'It wouldn't occur to anybody that the door leading to the cellar is in this place,' she assured herself.

When sitting into her car, Helen didn't think of George any more. 'I won't come here sooner than in a few months; if ever,' she thought.

Jirka si nejdříve myslel, že se dveře zavřely kvůli průvanu. „Heleno, otevři ty dveře, prosím tě,“ křičel a bušil do dveří. Avšak Helena na jeho volání nereagovala. Jirka zjistil, že dveře jsou zajištěné a není možné je zevnitř otevřít. Zmocnila se ho panika. „No tak, už je toho dost! To není žádná sranda, Heleno. Otevři ty dveře, prosím,“ žadonil úpěnlivě. Helena stála za dveřmi jenom krátkou chvíli, aby si mohla vychutnat jeho zoufalství. Potom vyšla nahoru po vlhkých schodech a zavřela za sebou další bytelné dveře. Takto oddělila veškeré zvuky ze sklepa od obytného prostoru. „Teď mě prosí o pomoc, ale marně. Zrovna jako já, když mě jeho kamarádi znásilňovali,“ pomyslela si Helena s pocitem spravedlivé odplaty. Nakonec přemístila starou těžkou almaru ke dveřím ke schodišti. Byla spokojená. „Nikoho by nenapadlo, že dveře do sklepení jsou na tomto místě,“ ujistila se.

Když nasedala do auta, Helena už na Jirku nemyslela. „Nepřijedu sem dříve jak za několik měsíců; jestli vůbec někdy,“ napadlo ji.

What do you think?

1. Was George's punishment adequate owing to what he'd done to Helen?
2. Imagine that Helen reported her violation to the police. How could her and her boyfriend's life have unfolded? How might George's friends have been punished for their crime?
3. Was Helen's solution to take revenge on George instead of punishing all his gang fair?

Justify your opinion and discuss it with your fellow students.

Grammar:

The past perfect simple is **had + past participle**. We use it if we talk about things that happened before another past event. **Had done** (the past perfect simple) is the past of **have done** (the present perfect simple).

The past perfect continuous is **had been –ing**. We use it if we talk about something happening for a period of time before something else happened in the past. **Had been –ing** (the past perfect continuous) is the past of **have been –ing** (the present perfect continuous).

Předminulý čas prostý je **had + přičestí minulé**. Používáme ho, jestliže mluvíme o věcech, které se staly před další minulou událostí. **Had done** (předminulý čas prostý) je minulý tvar od **have done** (předpřítomného času prostého).

Předminulý čas průběhový je **had been –ing**. Používáme ho, jestliže mluvíme o něčem, co se dělo nějaký čas předtím, než se stalo něco dalšího v minulosti. **Had been –ing** (předminulý čas průběhový) je minulý tvar od **have been –ing** (předpřítomného času průběhového).

Look at these examples:

She **had** always **considered** her parents to be an example of a perfect couple.

They'd already **been going out** together for a couple of weeks when one day George came up with the idea that he'd like to introduce Helen to his friends.

She **had** never **felt** so denigrated and so helpless.

Moreover, her dream about her life's love and belonging to her one and only man **had just shattered** into tiny pieces.

They'd **come down** to earth again and **become** scared that their violent act could have dire consequences for them.

Helen **had inherited** the mill from her parents.

Helen hardly ever went there after her parents **had died**.

The phrase **no sooner.....than**

Výraz **sotvaže**

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.